

РЕШЕНИЕ

№ 17873

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **6630** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК) и чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с §2 от ДР на ДОПК.

Образувано е по жалба на А. Г. Г. с ЕГН [ЕГН], адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], бл. № 26, вх. А, ет. 7, ап. 16, чрез адв. М. Й. против Ревизионен акт (РА) № Р-22220220006170-091-001 от 17.08.2021 г., издаден от М. С. Х. на длъжност началник сектор - възложил ревизията и В. И. С. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, в частта, която е потвърдена с Решение № 426 от 21.03.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ (ДОДОП) - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП), с който ревизионен акт е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност и данък върху дивиденди за периода от м. 07. 2015 г. до м. 12. 2015 г., в общ размер на 140 264.01 лева.

В сезиращата съда жалба са изложени доводи, че обжалваният ревизионен акт, потвърден с решение на директора на ОДОП е незаконосъобразен, издаден в противоречие със законовите предпоставки за реализиране на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК. На второ място в жалбата е посочено, че ревизионният акт е издаден при съществени нарушения на административно производствените правила и принципи на данъчния процес, както и че е необоснован и немотивиран. В жалбата се излагат подробни аргументи, че липсват елементи от фактическият състав на разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК и се твърди, че когато са приети

решенията за разпределяне на дивидент, дружеството не е имало процесните данъчни задължени. Жалбоподателят не е знаел, че правото на данъчен кредит на управляваното от него дружество, ще бъде отказано и след като дивидент е разпределен в допустим размер, то няма как законосъобразно да се твърди, че е действал недобросъвестно или умишлено. Твърди се, че авоарите на дружеството са били достатъчни да покрият задълженията, изискуеми през ревизирия период и до края на 2015 г. Моли съда да отмени Ревизионен акт № Р-22220220006170-091-001 от 17.08.2021 г., в частта, с която е потвърден с Решение № 426 от 21.03.2022 г. на директора на дирекция ОДОП-С..

В съдебно заседание, жалбоподателят А. Г. Г., редовно призован се представлява от адв. П. с приложено по делото пълномощно, поддържа жалбата по аргументи изложени в нея и моли същата да бъде уважена, като бъде отменен ревизионният акт в частта, в която е потвърден с решение на директора на дирекция ОДОП, като неправилен и законосъобразен. Моли за присъждане на разноските по делото, по предоставен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по жалбата – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител по делото – юрк. В., оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Поддържа тезата, че ревизионният акт е издаден от компетентни органи в предвидената от закона форма, както и че акта е законосъобразен, като са установени всички предпоставки на чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 9 000.00 лева.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата и законосъобразността на ревизионния акт.

По делото са предоставени писмени бележки от ответника в защита на тезата да бъде потвърден ревизионният акт в обжалваната му част.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220220006170-020-001 от 12.10.2020 г., връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 10.11.2021 г., издадена от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С., в качеството на заместник на М. С. Х., упълномощен със Заповед № РД-84-2200-970 от 09.10.2020 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на А. Г. Г. с ЕГН [ЕГН], в качеството му на управител на търговско дружество „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за установяване отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения за ДДС за данъчните периоди от 01.07.2015 г. до 31.12.2015 г. на „ФАРМА С.“. Състава на ревизирия екип бил определен от В. И. С. - ръководител на ревизията и Г. С. С.-К. на длъжност старши инспектор по приходите. Определен е 3 /три/ месеца срок за изпълнение.

По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, срокът за извършаване на ревизията е удължен със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22220220006170-020-002 от 10.02.2021 г. от М. С. Х. - началник сектор „Ревизии“, която е определила ревизията да

обхване задължения за отговорност за данък върху дивиденди и ликвидационни дялове на местни и чуждестранни физически лица по Закона за корпоративното подоходно облагане от 01.10.2015 г. до 31.12.2015 г. и за отговорност за ДДС за периода от 01.07.2015 г. до 31.12.2015 г. с нов срок за завършване на ревизията до 10.03.2021 г. Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 10.02.2021 г.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22220220006170-092-001 от 03.06.2021 г. от М. С. Х. - началник сектор „Ревизии“ на осн. чл.112, ал. 2, т.1, чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК е определен нов срок за завършване на ревизията до 09.04.2021 г.

Заповедите за изменение на заповеди за възлагане на ревизия са издадени от М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Заповедта за възлагане на ревизия и за изменение са издадени в електронен вид.

В хода на ревизията са предприети действия по събиране на доказателства, вкл. въз основа на отправени искания за представяне на документи и писмени обяснения от данъчно задълженото лице и от трети лица; присъединени са доказателства и извършени са справки. Извършените процесуални действия и събраните в хода на производството доказателства, са подробно описани в ревизионния доклад.

„ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД е дружество, което има непогасени публични задължения за данъци установени с Ревизионен акт № Р-22220217008636-091-001 от 06.03.2019 г. За данъчните периоди от 01.07.2015 г. до 31.03.2016 г. с цитирания ревизионен акт са установени задължения за данък върху добавената стойност общо в размер на 837 597.28 лв. и са начислени лихви в размер на 470 273.90 лв., в резултат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 от ЗДДС, също така на основание чл. 71, ал. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7 604.97 лв. по фактури, подробно описани в съставения ревизионният доклад. Задълженията по ревизионния акт не са внесени, а актът не е обжалван и е влязъл в сила.

При ревизията за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК ревизиращите органи констатирали, че А. Г. е вписан като управител и едноличен собственик на капитала на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД от 15.11.2011 г. и до момента на започване на ревизията не е заличен като такъв, както и че няма данни за упълномощени лица, които да са осъществявали дейност от името на жалбоподателя.

От публичните изпълнители към НАП, са били предприети действия за принудително събиране първо към задълженото юридическо лице. С Постановление № 7086 от 26.04.2016 г., връчено на управителя на дружеството на 16.02.2016 г. е наложен заповест за банкиране на банкови сметки и моторни превозни средства (МПС). С Постановления № 160022-022-0010356 от 10.06.2016 г. и № С190022-022-0024437 от 28.03.2019 г. е наложен заповест за банкиране на всички банкови сметки. С Писмо с № 58-00-2414 от 06.11.2020 г. е изпратено заповестно съобщение до Министерство на вътрешните работи, Столична дирекция на вътрешните работи за спиране от движение на МПС, регистрирани по партидата на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД с оглед образуваното изпълнително дело, по повод невнесените дължими данъци. Същите не били изпълнени както доброволно, така и

принудително и категоризирали дългът като „несъбираем дълг“. Въз основа на това в ревизионния доклад е направена констатация, че публичният изпълнител е извършил всички възможни действия по ДОПК с цел събиране на задълженията на дружеството, но въпреки това дългът е не погасен.

От информация, предоставена от „ПРОКРЕДИТ БАНК“ АД с ЕИК[ЕИК], органите по приходите установяват, че право да се разпореждат с авоарите по сметка на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД имат лицата А. Г. Г., Ю. Г. П. и К. И. Р., а при извършен анализ на движението по банковите сметки на дружеството е установено, че от сметки на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД в полза на ревизираното лице са извършвани преводи с основание „дивидент“, общо в размер на 35 000.00 лв.

За ревизирувания период органите по приходите установяват, че „на каса“, АТМ и чрез POS-терминал са теглени и плащани за лични нужди – ресторанти, книжарници, плод и зеленчук, покупки от магазини, аптеки и др., суми в общ размер на 79 664.01 лв. А също така установяват, че от Ю. П. са изтеглени общо 25 600.00 лв.

В хода на проверката на ревизираното лице е било връчено ИПДПОЗЛ № Р-22220220006170-040-001 от 03.11.2020 г., с което са изискани документи и писмени обяснения относно участието в търговското дружество в качеството му на управител. От ревизирувания субект не били представени никакви документи, а са били представени само писмени обяснения.

В заключение от ревизиращите органи е констатирано, че дружеството е разполагало с парични средства за погасяване на дължимите данъци, но управителят А. Г. умишлено е осуетявал тяхното плащане, теглейки получените преводи от клиентите. Обобщено е, че са се правели покупки за лични нужди на управителя и Ю. П., чрез POS-терминал, което за органите по приходите по своята същност, представлява отклонение на парични средства от имуществото на дружеството, с оглед на което приемат, че са налице плащания от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата.

Въз основа на извършената ревизия и на основание чл. 117 от ДОПК, от определения със ЗВР ревизиращ екип – В. С. - ръководител на ревизията и Г. С.-К. – старши инспектор по приходите е съставен Ревизионен доклад № Р-22220220006170-092-001 от 03.06.2021 г. С Ревизионния доклад, в резултат на извършените действия и направените констатации и изводи, ревизиращият екип са установили основания за вменяване отговорност за задължения за данъци и осигурителни вноски по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК като са предложили, по отношение на ревизираното лице А. Г. Г. в качеството му на управител на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД да бъде установена отговорност по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за задължения на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД – по ЗДДС за периода от 01.07.2015 г. до 31.12.2005 г. в общ размер на 1 307 871.18 лева, в това число и лихви в размер на 470 273.90 лева и данък върху дивиденди и ликвидационни дялове на юридически лица за периода 01.07.2015 г. до 31.12.2015 г. в общ размер на 3 669,62 лева, в това число и лихва в размер на 1987.02 лв. Ревизионният доклад е издаден чрез ИС „Контрол“ като електронен документ е подписан с електронни подписи от М. Х. и В. С.. Ревизионният доклад е връчен електронно на ревизираното лице на 29.09.2021 г.

По отношение на вменените задължения, са направени констатации, въз основа на които е прието, че отговорността на А. Г. Г. следва да бъде ангажирана в посочения размер, поради това, че единствената причина за неплащане на процесните публични задължения на

дружеството, е извършено от А. Г., намаляване на имуществото на дружеството. Отбелязано е също, че въпреки наличието на парични средства по банкови сметки на дружеството за обслужване на изискуемите публични задължения в ревизионния период, Г. не е разпоредил плащания към бюджета, като упорито е осуетявал погасяване на същите, в т. ч. и изпълнението по образуваните изпълнителни дела от публични изпълнители.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК за съставения ревизионен доклад не е подадено писмено възражение.

Въз основа на съставения Ревизионен доклад № Р-22220220006170-092-001 от 03.06.2021 г. и на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, от М. Х. – началник на сектор възложил ревизията и В. С. - ръководител на ревизията и главен инспектор по приходите е издаден Ревизионен акт № Р-22220220006170-091-001 от 17.08.2021 г., с който по отношение на А. Г. Г. с ЕГН [ЕГН], в качеството му на управител в „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], е установена отговорност по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за задължения на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД – за данък върху добавената стойност за данъчни периоди за периода от 01.07.2015 г. до 31.12.2015 г. в общ размер на 1 307 871.18 лева, в това число и лихви в размер на 470 273.90 лева и данък върху дивиденди и ликвидационни дялове на юридически лица за периода 01.07.2015 г. до 31.12.2015 г. в общ размер на 3 669.62 лева, в това число и лихва в размер на 1987.02 лв.

С ревизионния акт, след преценка на извършените при ревизията действия и на установените факти и обстоятелства, изцяло са потвърдени констатациите в ревизионния доклад, като са приети направените в РД фактически и правни изводи и предложенията за установяване на задължения по видове и периоди. С оглед на това, издателите на ревизионния акт са обосновавали, че е доказано и наличието на причинна връзка между поведението на А. Г. Г. и несъбраните публични вземания на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД. Ревизионният акт е издаден, чрез ИС „Контрол“ като електронен документ и подписан с електронни подписи от В. С. и Г. С.-К.. Ревизионният акт е връчен на А. Г. Г. на 15.06.2021 г. по електронен път, видно от приложената разписка за електронно връчване.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, Г. е обжалвал издадения ревизионен акт по административен ред, с подадена до директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП жалба, регистрирана с вх. № 94-А-499 от 14.10.2021 г.

С Решение № 426 от 21.03.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Национална агенция по приходите, след като е разгледал жалбата по същество, приема жалбата за основателна, като приема необоснованост на приложението на разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК за ангажиране на отговорност на жалбоподателя „в пълен размер“ за невнесените от „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД задължения за ДДС за периодите от м. 07.2015 г. до м. 12.2015 г. в общ размер на 837 210.58 лв. и лихви в размер на 487 512.47 лв., както и за данък върху дивидентите за периода от м. 10.2015 г. до м. 12.2015 г. в размер на 3 669.62 лв. и съответните лихви в размер на 2 063.47 лв..

Директора на дирекция ОДОП, приема за неоснователни възраженията за неприложимост на нормата на ал. 2 на чл. 19 от ДОПК, относно констатираното с ревизионния акт отклонение на парични ресурси на дружеството към свързани лица в общ размер на 140 264.01 лв., представляващо скрито разпределение на печалбата или дивидент, както и безвъзмездно

отчуждаване на имущество и изменя Ревизионен акт № Р-22220220006170-091-001 от 17.08.2021 г., издаден от М. С. Х. – орган възложил ревизията, и В. И. С. – ръководител на ревизията, в оспорената част, като ангажира с отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК за задължения на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД за ДДС за периодите от м. 07.2015 г. до м. 12.2015 г. и за данък върху дивидентите за м. 07.2015 г. до м. 12.2015 г., като вместо задължения в общ размер на 1 330 455.96 лв., е определил отговорност за задължения за данък върху добавената стойност и данък върху дивидентите на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД в общ размер на 140 264.01 лв.

Директора на дирекция ОДОП е решението си е приел, че е налице изплащането на дивиденти на жалбоподателя за периода от м. 07.2015 г. до м. 11.2015 г., в общ размер на 35 000.00 лв. Констатира, че за постъпването на парични суми от сметки на дружеството по лична банкова сметка на жалбоподателя не е налице спор, а дори посочва е решението си, че задължено лице „признава, че си е разпределило дивидент в размер на 73 392.40 лв., предвид декларираното задължение за данък върху дивидентите в размер на 3 669.62 лв.“, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло, и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, за което е съставомерно приложената разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

По отношение на 35 000.00 лв. от начисления дивидент в размер на 73 392.40 лв., платени по банков път с посочено основание „дивидент“, директора прави заключение, че от изтеглените 64 987.08 лв. сумата от 38 392.40 лв. е послужила за заплащане на дължимия от дружеството дивидент, а разликата от 26 594.68 лв., за която не са ангажирани доказателства, че изтеглените от банковите сметки на дружеството парични средства са внесени в касата на предприятието, следва да се квалифицира като скрито разпределение на печалбата. В решението също е посочено, че тази сума не е декларирана като дивидент, защото, както е посочил самият жалбоподател, дружеството е разполагала с неразпределена печалба в размер на 84 000.00 лв., която би могло да разпредели като дивидент.

Директора на дирекция ОДОП посочва, че като скрито разпределение на печалбата, по несъмнен начин следва да се определят и извършените от сметки на дружеството в полза на жалбоподателя плащания чрез POS-терминал в ресторанти, магазини, аптеки и др. в общ размер на 14 676.93 лв., които отговарят на определението, дадено в §1, т. 3 от ЗКПО. А по отношение на сумата в общ размер на 25 600.00 лв. от извършени тегления от банковите сметки на дружеството от пълномощника Ю. П., за които не са ангажирани доказателства, че са внесени в касата на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД, квалифицира като отчуждаване на имущество на дружеството, и в резултат на всички тези действия, имуществото на дружеството е намаляло и по тази причина, не са погасени задължения на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД за данък върху добавената стойност за периодите от м. 07.2015 г. до м. 12.2015 г.

Решаващият орган е приел, че начисляването на дивидент за 2015 г. в размер на 73 392.40 лв., изтеглянето на сума в размер на 26 594.68 лв., за която не са ангажирани доказателства, че е внесени в касата на предприятието; извършването от сметки на дружеството, чрез ПОС терминал на плащания в полза на жалбоподателя в ресторанти, магазини, аптеки и др. в общ размер на 14 676.93 лв., както и отчуждаването на суми в общ размер на 25 600.00 лв. в полза на пълномощника Ю. П., без това да е свързано с

осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност, е довело до намаляване на имуществото на дружеството със сума в общ размер на 140 264,01 лв. и са налице материалноправните предпоставки по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за ангажиране отговорността на ревизираното лице като управител на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД за непогасените задължения на дружеството.

Решение № 426 от 21.03.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите е връчено на А. Г. Г. на 27.05.2022 г.

По делото са представени и приети като доказателства документите, съдържащи се в административната преписка по издаването и обжалването по административен ред на ревизионния акт; доказателства във връзка с компетентността на органа, възложил ревизията.

В съдебното производство са назначени, изготвени и приети съдебно - техническа експертиза и съдебно икономическа експертиза, които съдът кредитира с оглед събраните доказателства по делото и ще коментира по долу в решението си.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността и обосноваването на оспорения Ревизионен акт, на основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК и чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, във вр. с §2 от ДР на ДОПК, намира за установено следното:

С жалбата се обжалва акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Решение № 426 от 21.03.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите е връчено на жалбоподателя по електронен път на 27.05.2022 г. Жалбата е подадена до съда, чрез административния орган на 13.06.2022 г., видно от поставения върху същата вх. № 53-04-500, от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, поради следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Ревизионен акт № Р-22220220006170-091-001 от 17.08.2021 г., издаден от М. С. Х. на длъжност началник сектор - възложил ревизията и В. И. С. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, в частта, с която е потвърден с Решение № 426 от 21.03.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, с който ревизионен акт е ангажирана отговорността на А. Г. Г. на осн. чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност и данък върху дивиденди за периода от м. 07. 2015 г. до м. 12. 2015 г., в общ размер на 140 264.01 лева.

В настоящето производство и съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е

издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионното производство е образувано и проведено, съответно ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени от компетентни органи в рамките на определените им правомощия. Съгласно представената и приета като доказателство по делото Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП - С., на основание чл. 111, ал. 3 от ЗНАП и чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, като органи, компетентни да издават заповеди за възлагане на ревизии, съгласно чл. 112 от ДОПК, както и заповеди за изменение на първоначално издадени заповеди за възлагане на ревизии, съгласно чл. 113, ал. 3 от ДОПК, са определени началниците на сектори в отдел „Ревизии“, към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С.. В процесния случай, Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220220006170-020-001 от 12.10.2020 г., е издадена от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С., в качеството му на заместник на М. С. Х., като е бил упълномощен да замества със Заповед № РД-84-2200-970 от 09.10.2020 г. на директора на ТД на НАП – С.. Издателят на заповедта за възлагане на ревизия и на заповедите за изменение на заповедите за възлагане на ревизии, с оглед на заеманата длъжност, са сред органите компетентни да издават ЗВР и ЗИЗВР, посочени в т. 2 от заповедта на директора на ТД на НАП – С.. Следователно заповед за възлагане на ревизия № Р-22220220006170-020-001 от 12.10.2020 г., заповед за изменение на (ЗВР) № Р-22220220006170-020-002 от 10.02.2021 г. и заповед за изменение на ЗВР № Р-22220220006170-020-003 от 09.03.2021 г., са издадени от компетентни органи в кръга на техните правомощия, като съдържанието им отговаря на изискванията по чл. 113 от ДОПК, подписани с електронен подпис на началник сектор в отдел „Ревизии“ в ТД на НАП С. - Г. И. М. и М. С. Х..

Възложената ревизия на А. Г. Г. е извършена от определените със ЗВР № Р-22220220006170-020-001 от 12.10.2020 г., органи по приходите – В. С. С. - ръководител на ревизията и Г. С. С.-К. на длъжност старши инспектор по приходите, които длъжностни лица с оглед на заеманата от тях длъжност и определянето им за ревизиращи органи по чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК със ЗВР, са разполагали с необходимата материална компетентност за провеждането на ревизията и за съставянето на Ревизионен доклад № Р-22220220006170-092-001 от 03.06.2021 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, който е определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция - чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и от ръководителя на ревизията, определен със заповедта за възлагане на ревизия - чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК. Оспореният Ревизионен акт № Р-22220220006170-091-001 от 17.08.2021 г., издаден от М. С. Х. на длъжност началник сектор - възложил ревизията и В. И. С. на длъжност главен инспектор по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагане на ревизия, като издателите на ревизионният акт, са разполагали с материална компетентност.

Посочените по-горе, заповед за възлагане на ревизия и заповеди за изменение на ЗВР, съставения въз основа на ревизията Ревизионен доклад и Ревизионен акт са издадени, чрез информационна система „Контрол“ като електронни

документи, подписани с електронен подпис.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт. Спазен е и срокът по чл. 109 от ДОПК, ревизионно производство е образувано в рамките на 5 - годишния срок.

Настоящата съдебна инстанция приема всички актове в ревизионното производство – Заповеди за възлагане на ревизии, Заповеди за изменение на възложената ревизия, Ревизионен доклад и Ревизионен акт за издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис (КЕП).

Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО/ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г., като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В процесния случай Заповедта за възлагане на ревизия, заповедите за нейното изменение, ревизионния доклад и ревизионен акт са създаден като електронен документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, по отношение, на който с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно, като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя, в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление, а адресат на същото е лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма.

Относно определенията на понятието електронен подпис и неговите различни форми, чл. 13 ЗЕДЕУУ препраща към разпоредбите на Регламент (ЕС) № 910/2014. Квалифицираният електронен подпис има значение на саморъчен подпис, а за да е налице такъв, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от същия Регламент. Доказателствената сила на подписания с квалифициран електронен подпис електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ.

От установените факти и предоставените доказателства по делото и приета съдебно - техническа експертиза, която съдът кредитира, в заключението на вещото лице в частта в която е посочено, че служителите на НАП са разполагали с квалифицирани удостоверения за електронен подпис издадени от „Борика“ АД, както и че издадените удостоверения за квалифициран електронен подпис на служителите на НАП са били в определения от издателя срок при подписването на електронните документи – ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА. Физическите лица, на които са издадени удостоверенията са посочени с три имена изписани на латиница, служебен и имейл адрес и сериен номер.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения-такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство. В ревизионния акт са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. Ревизиращият орган е извършил анализ на доказателствата, относими към данъчното облагане на жалбоподателя за спорните периоди, като е изложил подробно съображенията, мотивирали фактическите и правни изводи. Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви, предвид цитирания чл. 120, ал. 2 от ДОПК, представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, обективизирана в множество решения на ВАС. В срока по 117, ал. 5 ДОПК не е подадено възражение срещу РД. В хода на проведното се ревизионно производство е осигурено участието на жалбоподателя, като му е дадена възможност за представяне на доказателства и писмени документи, а връчването на РД, РА и съответно решението, с което този ревизионен акт е потвърден, са извършени при спазването на процесуалните правила, предвидени в ДОПК.

Ревизията е приключила в срока по чл. 114, ал. 2 от ДОПК. РД е съставен от ревизиращите органи на 03.06.2021 г., в срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК. РД съдържа предвидените в чл. 117, ал. 2 от ДОПК реквизити, при прилагане на събраните в хода на ревизионното производство доказателства. В хода на ревизията органите по приходите са попълнили преписката с необходимите доказателства, на база на които е извършена проверка на релевантните за облагането на жалбоподателя обстоятелства. Съответно спазен е и срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК за издаването на ревизионния акт.

При изследване на материалната законосъобразност съдът съобрази следното:

С оспорената част от РА № Р-22220220006170-091-001 от 17.08.2021 г., е установена отговорност на А. Г. Г. за задължения на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 19 ал. 2 от ДОПК за данък върху добавената стойност и данък върху дивиденди за периода от м. 07. 2015 г. до м. 12. 2015 г., в общ размер на 140 264.01 лева.

С разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лицата управляващи, задължени за данъци или осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК.

Регламентираната отговорност на трето лице, в чл. 19 от ДОПК, търпи законодателни промени във времето и съгласно редакцията, изм. ДВ бр. 94 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г., чл. 19 от ДОПК има следното съдържание:

„ ал. 1 Който в качеството си на член на орган на управление, управител, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, отговаря за несъбраното задължение.

ал. 2 Който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски, отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото“.

В действащата към датата на издаване на процесния Ревизионен акт редакция, изм. ДВ бр. 63 от 2017 г., в сила от 04.08.2017 г., чл. 19 има следното съдържание:

„ал. 1 Който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение.

ал. 2 Управител, член на орган на управление, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 носи отговорност за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски:

1. извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните;

2. извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице.

ал. 4 Отговорността за непогасените задължения по ал. 2 и 3 е до размера на

извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

ал. 9 Смята се, че е налице недобросъвестност по смисъла на ал. 2 и 3, когато действието е извършено след деклариране и/или установяване на задълженията до една година от декларирането и/или издаването на акта за установяване на задължението.

ал. 10 Смята се, че е налице недобросъвестност по смисъла на ал. 2, 3 и 5, когато действието е извършено, след като е образувано производство по реда на този кодекс за контрол по спазване на данъчното и/или осигурителното законодателство до 6 месеца от приключване на производството. Когато се извършва проверка, срокът тече от получаване на искане или протокол съгласно чл. 110, ал. 5“.

Отговорността по чл. 19 от ДОПК е самостоятелна субсидиарна отговорност на трети за дружество лица, която те носят за собствените си действия или бездействия, довели до невъзможност за събиране на публични задължения на дружеството като задължено лице. Поради това, съдебната проверка за законосъобразност на ревизионния акт, с който се установяват задължения на това основание, обхваща не повторна проверка на законосъобразността на вече установените с влязъл в сила ревизионен акт по основание, размер и данъчен период задължения на дружеството, а за наличие на предпоставките за възникване на отговорността на третите лица в различните хипотези на тази разпоредба. Съответно, установяването на тези предпоставки е свързано с конкретни данъчни периоди, които следва да са в обхвата на ревизията.

С разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лицата, управляващи задължени за данъци или осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК като са предвидени няколко хипотези, при които възниква отговорността и предмет на съдебна проверка в настоящия случай е наличието или липсата на предпоставките по чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Отговорността е ограничена до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

Кумулативно необходимите предпоставки по ал. 2 на нормата на чл. 19 от ДОПК са: 1) задълженото лице да има качеството управител, член на орган на управление, търговски представител, търговски пълномощник; 2) да е налице недобросъвестно поведение на това лице, изразяващо се в: а) да извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните или б) извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице. 3) да е налице причинно-следствена връзка между недобросъвестното поведение и невъзможността за събиране на задължения за данъци и 4) невъзможност за събиране на публични вземания.

Настоящата съдебна инстанция следва да посочи, че отговорността по чл. 19 от ДОПК е

субсидиарна по смисъла на чл. 20 от ДОПК, тъй като се ангажира отговорност на трето лице за задължения за данъци или осигурителни вноски на юридическите лица, което е посочено не само в самата правна норма, но и в приетото Тълкувателно решение № 5 от 29.03.2021 г. по тълк. дело № 7/2019 г. на Първа и Втора колегия на Върховния административен съд. Като съществено приетото и в мотивите на решението е „фактическият състав пораждащ отговорността включва недобросъвестно поведение на третото лице, невъзможност да бъдат събрани задълженията за данъци и осигурителни вноски на юридическото лице и наличието на причинно-следствена връзка между тях.“

Настоящият съдебен състав намира, че в случая не е налице безспорна установеност на всички елементи на фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, поради следното:

За съда е налице първият елемент от фактическия състав на отговорността – безспорно е установено, че в ревизирия период жалбоподателят А. Г. Г. е бил управител на търговското дружество. По силата на чл. 141, ал. 2 от ТЗ управителят на търговското дружество го представлява, организира и ръководи дейността му. С разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК е създадена особена хипотеза на лична имуществена отговорност на лицата управляващи, за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2. Несъмнено главният длъжник е от категорията на тези по чл. 14, т. 1 от ДОПК, тъй като задължението му за данъци е установено надлежно с посочения ревизионен акт. Ревизираното лице е имало качеството управител в периода на възникване на задълженията по ЗДДС.

Съдът счита, че не е налице вторият елемент – недобросъвестно поведение на управителя извършил плащания в пари от имуществото на задълженото дружество, като това плащане представлява скрито разпределение на печалбата или дивидент или безвъзмездно отчуждаване, поради следното:

Очевидно ревизиращият орган е приложил хипотезата на чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК, в сега действащата му редакция, като се е позовал и на презумпцията за недобросъвестност, въведена с ал. 10 на нормата, посочвайки, че недобросъвестността на А. Г. Г. се презюмира, тъй като „в качеството си на управител е бил наясно със съществуването на непогасени публични задължения на представляваното от него дружество, но вместо да предприеме необходимите действия за тяхното своевременно погасяване, в един кратък период е изплатил част от наличните в дружеството парични средства под формата на дивиденти“. За съда, административният орган не е съобразил обстоятелството, че установената със закон презумпция действа заанапред, от датата на влизане в сила на разпоредбата, с която е въведена, т. е. от 04.08.2017 г. и че към установените дати на плащане на дивиденти – от м. 07.2015 г. до м. 12.2015 г., законът не е презюмирал наличието на недобросъвестност с факта на образуване на данъчно производство, респ. с факта, че плащането е извършено след деклариране и/или установяване на задълженията.

За да приложи разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в приложимата ѝ към ревизирия период редакция, действаща до 04.07.2017 г., ревизиращият орган е следвало не само да установи, че в качеството си на управител лицето А. Г. Г. е извършило плащания в пари от имуществото на задълженото дружество, че това плащане представлява скрито

разпределение на печалбата или дивидент, но и чрез пълно доказване да установи, че плащането е извършено недобросъвестно. Само в този случай управителят би могъл да отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото на дружеството. В процесния случай в ревизионното производство не са събрани никакви доказателства относно добросъвестността или недобросъвестността на А. Г. към датите на извършените плащания. Нещо повече, в Ревизионния доклад и издадения въз основа на него Ревизионен акт въобще не са изложени каквито и да било мотиви относно неговата недобросъвестност, различни от презюмираната такава.

Доколкото недобросъвестността при извършването на плащането е съществен елемент от фактическия състав, при който може да се ангажира отговорността на управителя, съдът приема, че Ревизионният акт е издаден без да бъдат обосновани, и без да бъдат събрани преки доказателства за кумулативното наличие на всички обстоятелства, предвидени в чл. 19, ал. 2 от ДОПК, с което законът е приложен неправилно.

Не е установено по никакъв начин, към процесните периоди Г. да е знаел, или да е предполагал, че „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД се явява задължено за ДДС юридическо лице по смисъла на чл. 14, ал. 1 от ДОПК, тъй като Ревизионен акт № Р-22220217008636-091-001, с който са установени задълженията на дружеството, е от 06.03.2019 г. и поради тази причина действията му не могат да се квалифицират като действия извършващи скрито разпределение на печалбата по отношение на парите изтеглени на каса и за извършените плащания, чрез POS терминал или безвъзмездно отчуждаване по отношение на извършените тегления от банковите сметки на дружеството от пълномощника Ю. П..

Изводите на ревизиращия орган в тази насока почиват само на предположения, което е недопустимо в ревизионното производство, а както вече беше посочено, законовата презумпция за недобросъвестност, не намира приложение в случая.

Настоящият съдебен състав приема, че ревизиращите органи не са доказали недобросъвестност в действията на жалбоподателят, което е императивно изискуема предпоставка за ангажиране на нейната отговорност по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

Не е налице е и третият задължителен елемент от фактическия състав - невъзможност за събиране на публичните вземания за данъци и задължителни осигурителни вноски.

В изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза вещото лице констатира, че от салдата по активните счетоводни сметки в Оборотната ведомост на дружеството, към края на отчетния период 2015 г. се получава общ размер на активите (дълготрайни материални активи, материални запаси - стоки, разчети - вземания от дебитори и парични средства) – 3 102 122.54 лв. с участието на отчетната стойност на ДМА, и респективно 3 074 780.84 лв. с участието на балансовата стойност на ДМА.

Вещото лице извършва и съпоставката на общия размер на активите 3 074 780.84 лв., които са в салдо в оборотна ведомост - аналитични регистри и счетоводен баланс на „Фарма Сървис“ ЕООД към 31.12.2015. или само на частта от тях без ДМА, която

възприема при анализ на финансово състояние, като бързо ликвидна – 2 921 548.06 лв. (Таблица № 11), с общия размер на задълженията от 1 330 456.14 лв., по процесния РА № Р-[ЕГН]-06170-091-001 от 17.08.2021г. (Таблица № 10), или с общия размер на задълженията 1 116 621.56 лв., по РА № Р-22220217008636-091-001 от 06.03.2019 г. (Таблица № 9), като констатира, че е налице „видимо превишение на активите“ по счетоводни данни, спрямо задълженията по ревизионния акт. Също така по делото няма данни да са извършвани разпоредителни действия от страна на жалбоподателят, с които да се намалят тези активи на дружеството с цел невъзможността да се съберат публичните задължения, а дружеството е разполагало с достатъчно имущество за погасяване на всички публични задължения.

Съдът, следва да отбележи за пълнота, че вещото лице А. в експертизата констатира и че в аналитичен регистър на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД за 2015 г. по дебитния оборот по сметка 411 „Клиенти“ в Оборотната ведомост за период от 01.07.2015 г. до 31.12.2015 г., се отнася до отразяване на сметни взаимоотношения с вземания от контрагенти, както следва: „ВЕЛЕВИ ФАРМА“ ООД - 288.14 лв. с ДДС; „СТИНГ“ АД - 15 014.40 лв. с ДДС; „М Н 2011“ ЕООД - 36 755.40 лв. с ДДС; „АГИЛИС ФАРМА“ ЕООД - 10 903.21 лв. с ДДС; „МАГАМА“ ЕООД - 633.60 лв. с ДДС; „ЧИРИТА“ ЕООД - 4 961 659.73 лв. с ДДС; „МЦ Д. Г.“ - 100.08 лв., „ТОНИ ФАРМА“ ЕООД - 229.39 лв. и др., или всичко в размер на 5 025 583.96 лв. (Таблица № 8 във връзка с Таблица № 7). С оглед на изложеното за „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД, към процесния период, са били налице вземания от контрагенти, но от органите по приходите събирането на вземанията не е било насочено към тях, а е насочено събирането на данъчните задължения на дружеството към управителя.

За настоящата съдебна инстанция не е налице и четвъртият задължителен елемент от фактическия състав, а именно да е налице причинно-следствена връзка между поведението на лицето и невъзможността за събиране на задължения за данъци.

За съда, органите по приходите не са доказали недобросъвестността, в действията на жалбоподателя, вследствие на което, чрез поведението му да е налице и причинно-следствената връзка по отношение на невъзможността за събиране на задължения. Не е налице умишъл в действията на управителя за намаляване патримониума на дружеството, което да причиня за несъбираемостта на публичните задължения. Не може да се предполага, а трябва да бъде доказано, че действията са извършени неправомерно и недобросъвестно от ревизираното лице и към момента на извършването им, то е знаело за задълженията на дружеството и е било наясно с невъзможността да бъдат платени. Дивидента е изплатен през 2015 г.

Разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК изисква съществуването на каузална връзка между поведението на управителя и неплащането на задълженията за данъци на представляваното дружество. В съдебната практика се говори за т. нар. „уникалност“ на връзката между поведението на третото лице и невъзможността да бъдат събрани задълженията. Или иначе казано, поведението на третото лице, следва да е единствената причина за неплащането на публичните вземания, като отговорността му по чл. 19, ал. 2 от ДОПК е лимитирана - до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имущество, т.е. отговорността не покрива априори всички възникнали публични задължения, а следва да се ограничи само до тези,

които в резултат на действията на третото лице не могат обективно да бъдат погасени.

Както беше отбелязано по-горе, материалноправните условия по чл. 19, ал. 2 от ДОПК следва да са налице кумулативно, а при отсъствието на което и да е от тях, нормата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК е неприложима. Наличието на тези предпоставки изисква установяването от обективна страна на публични задължения, които са изискуеми и не могат да бъдат платени и това да е в резултат на някое от действията на лицата, посочени в чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а от субективна страна извършените действия от тези лица да са недобросъвестни и насочени към неплащане на публичните вземания. Именно тогава, ще следва третото лице да понесе отговорността за задълженията за данъци, които в резултат на неговите действия, не могат да бъдат погасени, която отговорност ще се реализира по реда на чл. 108 и сл., във вр. с чл. 21, ал. 1 от ДОПК.

Настоящата съдебна инстанция приема, че в ревизионното производство не са били доказани всички кумулативно изискуеми от закона предпоставки за ангажиране отговорността на А. Г. Г. по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в качеството му на управител на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], поради което издаденият Ревизионен акт, подлежи на отмяна.

По аргумент от разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, тежестта на установяване и доказване в съдебното производство наличието на всички елементи от правопораждащия отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК фактически състав, е на органите по приходите, за което на ответника са дадени съответните указания със съдебно разпореждане.

По изложените съображения жалбата се явява основателна. Ревизионен акт № Р-22220220006170-091-001 от 17.08.2021 г., в частта с която е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на „ФАРМА С.“ за данък върху добавената стойност и данък върху дивиденди, потвърден с Решение № 426 от 21.03.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, се явява издаден при неправилно приложение на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, поради което следва да се отмени като незаконосъобразен, както и съответните лихви за забава изчислени от съдът в размер на **87302.92** лв.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1, предл. първо от ДОПК основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноските направени по делото, в негова полза. Установява се, че направените от него разноски по делото са в размер 4719.40 лева (четири хиляди седемстотин и деветнадесет лева и четиридесет стотинки) като включват разноски за: държавна такса – 10.00 лв., съдебно-техническа експертиза 959.40 лева, съдебно счетоводна експертиза 1 150.00 и възнаграждение за процесуално представителство осъществено от адвокат – 2 600.00 лева.

Водим от горното и на осн. чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 34 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. Г. Г. с [ЕГН], адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], бл. № 26, вх. А, ет. 7, ап. 16, Ревизионен акт № Р-22220220006170-091-001 от 17.08.2021 г., издаден от М. С. Х. на длъжност началник сектор - възложил ревизията и В. И. С. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, в частта, която е потвърдена с Решение № 426 от 21.03.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, с който ревизионен акт е ангажирана отговорността на А. Г. Г. по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на „ФАРМА СЪРВИС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност и данък върху дивиденди за периода от м. 07. 2015 г. до м. 12. 2015 г. в общ размер на 140 264.01 лева, и съответните лихви за забава в размер на **87302.92** лв., като **незаконосъобразен**.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ - С., при Централно управление на Национална агенция по приходите да заплати на А. Г. Г. с ЕГН [ЕГН], сумата 4 719.40 лева (четири хиляди седемстотин и деветнадесет лева и четиридесет стотинки) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: